

Lib. 6.  
Strabo  
lib. 4.

culus, & Strabo nominatim comparant. Præterea cruorem è vulneribus interemptorum ebibunt, fœdus mutui sanguinis hauſtu ſanciunt, & de numero cædium honorem crefcere arbitrantur ſylveſtres Hiberni, & qui vere Scoti, ut olim Scythæ. Huc accedit quod his Scotis, perinde ut Scythi arcus & ſagittæ præcipue erant arma. Scythas enim *σχοπιες* vocat Orpheus, ut Ælianus, & Julius Pollux *Sagittarios*; unde à Sagittandi peritia hoc nomen utrique genti factum ſuſpicantur viri eruditi. Nec novum videri poſſit diverſos populos ab iſdem moribus eodem nomine fuiſſe inſignitos, ut qui Indiam occidentalem perlultrarunt, omnes viros fortes arcu & ſagittis inſeſtos per univerſam Indiam, ejuſque inſulas *Caribes* uno nomine, licet diverſæ ſint gentes, appellari ſcribunt.

Caribes.  
Benzò lib. 2.

Tom. 1.  
pag. 37.

Verum quod è Scythia devenerint, produnt ipſi Hibernicorum hiſtorici, Nemethum enim Scytham, & longo poſt tempore Delam è Nemethi progenie, id eſt, Scythica, inter primos Hiberniæ habitatores connumerant. Ninnius item Eluodugi diſcipulus plane ſcripſit, *In quarta mundi ætate* (hoc eſt, intervallo illo quod interfuit inter Templi ædificationem, & captivitatem Babyloniam) *Scythæ Hiberniam obtinuerunt*. Accedit huc recentiorum authoritas, Ciſneri in Præfatione ad Crantzium, & Reineri Reineccii, qui ſcribit, *Sapereſt à Scythiſ gens Scotorum in Britannia*, &c. Dubito tamen omnino eſſi Getæ natio fuerit Scythica, num Hibernos noſtros Propertius innuat dum canit,

*Hibernique Getæ, Pictoque Britannia curru.*

Vnde Scoti  
in Hiberniam  
venenunt.

Scythæ in  
Hispania.

Conciani.

Lib. 3.

At Scotis ſuis honor conſtare non poſſit, niſi ex Hispania in Hiberniam deducantur, hoc enim & ipſi, & eorum hiſtorici vehementer tanquam pro aris & focis contendunt, & jure ſane. Opera itaque luditur, ſi Scythæ in Hispania non inveniuntur. Scythas autem in Hispania fuiſſe (ut taceam Scythicum in Cantabris promontorium Hiberniæ proximum, & quod Strabo ſcribit, Cantabros cum Scythiſ moribus & feritate conveniſſe) Silius Italicus ex Hispania oriundus apertiffime docet. **CONCANI** enim Cantabriæ gentem è Maſſagetis, id eſt, Scythiſ procreatos hoc verſu oſtendit,

*Et que Maſſagetem monſtrans feritate parentem,  
Cornipedis fuſa ſatiaris Concane venâ.*

Pauculis interjectis verſibus, Sarmatas, quos Scythas fuiſſe fatentur omnes, Suſanam Hispaniæ urbem conſtruxiſſe docet, cum canit,

*Sarmaticos attollens Suſana muros.*

Luceni.

Ab his Sarmatis, ſive Scythiſ, **Luceni**, quos in Hibernia locat Oroſius, prognati videntur (cum Suſanam inter Lucenſios Hispaniæ reponunt ipſi Hiſpani) uti à Concaniſ illiſ **Gangani** Hiberniæ. Lucenſiſ enim & Concaniſ inter Cantabros erant vicini, ut Luceniſ & Ganganiſ in illa Hiberniæ ora, quæ Hispaniam proſpectat. Si quis roget quinam illi Scythæ fuerint, qui in Hispaniam devenerint, plane neſcio, niſi Germanos exiſtymes, & velim ut ipſi Scoti altius conſiderent. Germanos vero jam olim in Hispaniam penetraſſe, præter Plinium, qui **Oretanos** Hispaniæ, **Germanos** vocat, Seneca natione Hiſpanus docebit. *Pyrenæus*, inquit, *Germanorum tranſitus non in Britannia*.

Germani in  
Hispania.

*buit, per invia, per incognita verſavit ſe humana levitas.* Germanos autem Scythas dictos fuiſſe non ſolum ex Ephoro & Strabone colligitur, qui gentes ad Arctum omnes Scythas vocarunt, ſed etiam ex Plinio. *Scytharum*, inquit, *nomen uſque quaque tranſit in Sarmatas, atque Germanos*. Teſtiſque eſt Aventinus Germanos ab Hungariſ *Scythas*, & *Scythulas* denominari. A Scythica vero origine genus ducere probro neutiquam eſſe poteſt, cum Scythæ ut vetuſtiſſimi ita plurimarum gentium victores, ipſi perpetuo invicti, & ab alieno imperio intacti. Nec hic omittendum Caucoſ & Menapios qui inter celeberrimas fuere Germaniæ gentes, iſdem nominibus & eadem vicinitate in Hibernia à Ptolemæo collocari, ut probabile ſit ab iſdem Germaniſ cum nomine etiam originem deduxiſſe.

De conſolatione  
ad Albinum.  
Lib. 4.  
cap. 12.

Si non ab his exorti ſint Scoti, velim ſecum perpendant, num è Barbariſ illiſ fuerint quos ex Gallæcia Hispaniæ Conſtantinum Maximum expulſiſſe Regiſ Alphonſi Chronica produnt. Ex illa enim parte in Hiberniam ſe demigraſſe volunt. Si quærant, qui fuerint illi Barbari, non dubito quin juxta mecum ſentiant Germanos fuiſſe: Gallieno enim imperante, *Germani ulteriores*, inquit Oroſius, *abraſa potiti ſunt Hispania*; & Germani ulteriores qui fuerint niſi Scythæ? At Aurelius Victor quem Andreas Schottus edidit, Germanos illos Francoſ vocat. Qandoquidem vero Franci illi, & ulteriores Germani è Germania ſolventes, longiſſime in Oceanum furoriſ æſtu eveherentur, & ut inquit Nazarius ad Conſtantinum, Hiſpanorum etiam oras armiſ inſeſtas, per hæc noſtra maria, haberent: quis credat illos Hiberniam uberrimam inſulam, & ad Hispaniam inſeſtandam opportunam exucco Cantabriæ ſolo poſthabiſſe? Verumenimvero, ut Norwegi Caroli Magni ætate, & poſtea, è Scandia sæpe Hiberniam aggreſſi ſunt, ſedeſque ſibi fixerunt: ita Francoſ idem antea feciſſe opinari liceat, ſatiſque probabiliter, & hinc in Hispaniam tranſmiſſiſſe, indeque à Conſtantino Magno exturbatos in Hiberniam reſeſſiſſe. Credibile item eſt plures eò poſtea confluxiſſe, tum cum Vandaliſ, & Gothiſ omnia in Hispania in fumum & cinerem verterent, atque barbariſ inter ſe bella gererent & ſtrages agerent; nec non cum Saracenorum procella Hiſpanoſ percelleret, & in Gallitiã & Cantabriã plurimoſ conjiceret. Sed hæc viderint alii, ſit mihi ſatis vel voluiſſe hanc nubem ſubmovere.

Oroſius  
lib. 7.

Qui ſit quæſo perpendant hic Scoti, quod Hiberniſ Scotorum atavi & ipſi Scoti ſe *Gael*, & *Gajothel* dici, linguamque ſuam *Gajothlac* eſſe glorientur, & eam Britanniæ partem quam primo occuparunt *Argathel* nominarint: unde hæc nomina promanãſſe dicant, à Gallæciſ Hispaniæ, à quibus quamplures proculdubio in Hiberniam tranſmigrarunt, & quorum origo à Gallatiſ, ſive Gallis repetitur? an à Gothiſ, ut nonnulli recentiores opinantur, qui hoc *Gajothel* à Gothiſ profluxiſſe volunt, perinde ac *Cathalonia* in Hispania. Argumenta hic à linguæ Gothicæ cum Hibernicæ affinitate illiſ peterent, quæ tamen cum aliis Europæ linguis, niſi cum Britanniã & Germanicæ affinitatem, quoad ego deprehendi, plane